

здійснюється через Finvoice XML format. У Швеції проект PEPPOL був реалізований на ранній стадії. У Швеції був запущений проект SFTI, який включав в себе розробку стандартних бізнес-процесів, і даних для різних сценаріїв. Слід зазначити, що в різні роки спроби застосування електронного документообігу в своїй діяльності робилися різними Українськими державними структурами. Державною податковою адміністрацією в частині електронної звітності платників податків, Пенсійним фондом України в частині доступу страхувальників до системи подання звітів в електронній формі, Державним комітетом статистики України в частині запровадження подання звітності в електронній формі. Однак відмінності в форматах електронних цифрових підписів від різних постачальників, які не були врегульовані нормативними документами загальмувала введення електронних документів та електронного цифрового підпису в цілому. 20.08.2012г. Міністерство юстиції України та Адміністрація державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України своїм наказом чітко регламентували вимоги до електронного цифрового підпису.

Важливими питаннями процесу впровадження в Україні електронних державних закупівель залишаються необхідність збільшення рівня електронного документообігу в країні, удосконалення норм законодавства про державні закупівлі; створення високого рівня захисту та технічної оснащеності робочих місць фахівців з державних закупівель; створення чіткої системи підготовки кваліфікованих фахівців з державних закупівель щодо користування електронними технологіями.

Література

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – С. 141.
2. Майданник О. О. Конституційне право України: Навч. посіб. / О. О. Майданник. – К.: Алерга, 2011. – 96 с.
3. Шапгала Н.К. Конституційне право України: [навч. посіб.] / Н.К. Шапгала, Г. В. Задорожня. – Запоріжжя: Дике Поле, 2012. – 479 с.
4. Тарахонич Т. Правовий статус // Міжнародна поліцейська енциклопедія : У 10 т. Т. 1 / Відп. ред. Ю.І. Римаренко, Я.Ю. Кондратьєв, В.Я. Тацій, Ю.С. Шемшученко. – К.: Ін Юре, 2003. – 1231 с.
5. Про громадянство України: Закон України від 18 січня 2001 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 13. – С. 65.
6. Погорілко В. Ф. Конституційне право України: підручник / В. Ф. Погорілко, В. Л. Федоренко. – 2-ге вид., переробл. та доопр. – К.: Правова єдність: Алерга, 2010. – 432 с.

Безмертна А.С.

Національний авіаційний університет, Україна

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Юринцев Ю.Л.

ГАРАНТІЇ ПРАВ І СВОБОД ЛЮДИНИ ТА ГРОМАДЯНИНА

На сучасному етапі розвитку Української держави і суспільства проблема забезпечення прав і свобод людини і громадянина набуває особливого значення. Суть цієї проблеми полягає у недостатньому їх забезпеченні, що виявляється як у певних складнощах в практичній реалізації деяких прав і свобод, закріплених в Конституції України, так і в незадовільному стані їх захищеності. Важливим засобом захисту прав та свобод людини є гарантії. Вони є системою норм, принципів та вимог, які забезпечують процес дотримання прав та законних інтересів людини. Адже саме призначення гарантії це є забезпечення найсприятливіших умов для реалізації конституційно закріпленого статусу людини.

Піддруктя сучасного розуміння прав людини було закладено ще після Другої світової війни, як реакція світової спільноти на виклики, перед якими постало людство із зародженням фашизму. Кульмінаційним моментом стало проголошення «Загальної Декларації прав людини» Генеральною Асамблеєю ООН 10 грудня 1948 року. Перша стаття Загальної Декларації прав людини проголошує: «...Всі люди народжуються вільними і рівними у своїй гідності та правах. Вони обдаровані розумом і совістю й повинні діяти один щодо іншого відповідно до духу братерства...» [2].

За 23 роки незалежності України принципи прав людини стали основою законодавства, міжнародних зобов'язань і Конституції України та дороговказами державного та соціального розвитку механізмів державного управління. Вже в перших кроках існування нашої держави, після здобуття незалежності, Україна заявила про повагу нею до прав людини, верховенства права і закону.

Будучи конституційно визначеною як демократична, соціальна, правова держава, головним завданням якої є утвердження та забезпечення прав та свобод людини, наша країна проходить важливий етап свого становлення, упродовж якого усі задекларовані політичні і правові цінності мають набути реального значення. Задекларовані в Конституції права, свободи і обов'язки людини та громадянина є виразом та підґрунтям правового виміру існування особи в суспільстві, окреслюють та гарантують межі її свободи та відповідальності у соціумі та є складовою життєдіяльності людини у відносинах з іншими людьми і державою.

Важливим елементом у системі захисту прав і свобод людини і громадянина є Конституційний Суд України, який є єдиним органом конституційної юрисдикції на території України, покликаний гарантувати верховенство Конституції України як Основного Закону держави та здійснює свою діяльність на принципах верховенства права, незалежності, колегіальності, рівноправності суддів, гласності, повного і всебічного розгляду справ та обґрунтованості прийнятих ним рішень.

Конституцією України закріплюється право особи звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини (ст. 55), що є спеціальним інститутом у системі захисту прав і свобод людини та є врахуванням досвіду інституту омбудсмена (Уповноваженого з прав людини) європейських країн [1]. Відповідно до положень Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини» запроваджено парламентський контроль за додержання конституційних прав і свобод людини і громадянина та захист прав кожного на території України і в межах її юрисдикції. Прийняття даного закону стало позитивним зрушенням в рамках позасудового захисту статусу особи та наближенням до міжнародно-правових стандартів.

Конституцією України не тільки визначено права і свободи людини і громадянина, але і закладено механізм їх реалізації та захисту від незаконних посягань. Разом з тим, щоб конституційне право кожної людини було не декларативним, а реальним, необхідно не лише злагоджена робота органів державної влади і місцевого самоврядування, але і активна громадянська позиція кожного члена нашого суспільства.

Свободи людини і громадянина складають інститут конституційного права, який містить норми, що визначають взаємини держави і особи. Тому, як відзначають П. Рабінович і М. Хавронюк «...Гарантії реалізації конституційних прав та свобод людини і громадянина – це умови та засоби, принципи та норми, які забезпечують здійснення, охорону і захист зазначених прав, є порукою виконання державою та іншими суб'єктами правовідносин тих обов'язків, які покладаються на них з метою реалізації конституційних прав та свобод людини і громадянина...» [3, с.246].

створювати постійну конкуренцію – як головний двигун розвитку. Сфера державних закупівель є стратегічною частиною економіки. Очевидно, що система державних закупівель в Україні потребує змін, побудованих з урахуванням принципів концепції інформаційного суспільства. Державним структурам доцільно розробити та впровадити в сферу державних закупівель систему електронних торгових майданчиків, що здійснить головну задачу – створить умови для прозорого та ефективного використання бюджетних коштів. Електронні реверсивні аукціони – це механізм, при якому держзакупівлі здійснюються за допомогою торгів, що проходять онлайн, на яких держзамовлення отримує учасник, що запропонував виконати його за найменшу ціну.

Розвинуті країни світу мають великий досвід використання у сфері держзакупівель систем електронної комерції. Росія нещодавно поновила національне законодавство, яке регулює процедуру обігу електронних документів. Російський Федеральний закон № 94-ФЗ від 21.07.2005р. вимагає щоб федеральні, регіональні та муніципальні замовники уряду публікували всю інформацію про державні тендери, аукціони, та інші процедури закупівель на спеціальних загальнодоступних веб-сайтах уряду засобами передачі інформації по телекомунікаційним каналам зв'язку в рамках інтеграції. «Всеросійський офіційний сайт з суміжними системами». Згідно цьому документу обмін Даними відбувається у форматі XML з використанням протоколу AS2 та проходити по захищеній телекомунікаційним каналам зв'язку. XML-документ може бути підписаним Електронним цифровим підписом, який формується за допомогою Сертифікатів Уповноваженого органу, виданих УЦ Федерального казначейства, що є гарантією того, що XML – документ містить інформацію, яка пройшла всі необхідні погодження. Для здійснення державних закупівель в Данії розроблен стандарт OIOUBL, який базується на UBL 2.0. IOUBL. Розробка проводилась у співпраці з іншими країнами Північної Європи, Великобританії і Співтовариства північно-європейських країн (North European Subset, NES). Основною перевагою OIOUBL є стандартизація бізнес-документів для різних цілей. Це певною мірою заслуга використання UBL 2.0, який представляє собою гнучкий міжнародний стандарт. ANCP-NAPP (Національне агентство з державних закупівель) є державною компанією Португалії, створене 19 лютого 2007 року. Його створення стало результатом Програми реструктуризації головного управління (PRACE) в сфері державних закупівель та державного управління флотом. Національна система державних закупівель (NSPP), під керівництвом ANCP-NAPP спрямована на Досягнення більшої жорсткості, прозорості та конкурентоспроможності у сфері державних закупівель та раціоналізація витрат и СКОРОЧЕННЯ бюрократії в державних закупівлях. У Португалії Повністю реалізований ланцюг Електрон закупівель: від електронний відбору та ОЦІНКИ постачальників до Електрон платежів. Фінляндія – це відносно розвинена країна в напрямку єдиного торгового електронного пространства. Їх міцна система обміну рахунк-фактурами на локальному рівні здійснюється провайдером, оператором і банком. Обмін інформацією

підвищенні значення аграрної галузі економіки як для України в цілому, так і для регіону зокрема.

Для збільшення потоку інвестицій в аграрне виробництво необхідно розглянути інвестиційну привабливість регіону. Саме інвестиційна привабливість характеризується як своєрідний товар. Необхідно зауважити, що саме висока якість товару є запорукою великого попиту на нього. Те саме можна сказати про інвестиційну привабливість аграрного сектору в Україні. Для того, щоб визначити інвестиційну привабливість чи непривабливість аграрного виробництва, необхідно дослідити певний перелік зовнішніх і внутрішніх факторів діяльності аграрних суб'єктів господарювання.

Визначимо основні умови привабливості аграрного виробництва України в цілому, і регіонів зокрема, а саме: родючі ґрунти, сприятливі географічні умови, недостатній ринок інфраструктури, наявність кваліфікованої робочої сили, привабливе географічне розташування аграрного виробництва. Але існують і негативні риси: високий ризик капіталовкладень, великі затрати аграрного виробництва, низька рентабельність аграрного виробництва, внаслідок нестабільності економічного розвитку, неконкурентоспроможна якість продукції.

Кулак Наталія Валеріївна

Здобувач Академії муніципального управління.

СВІТОВИЙ ДОСВІД ВИКОРИСТАННЯ СТАНДАРТІВ ЕЛЕКТРОННИХ ДОКУМЕНТІВ В СФЕРІ БЮДЖЕТНИХ ЗАКУПІВЕЛЬ

Державне регулювання економіки являє собою систему заходів законодавчого, виконавчого і контрольного характеру, які здійснюються правомочними державними установами. Сучасна ринкова система являє собою поєднання форм підприємницької діяльності і ролі держави. Змішана економіка органічно поєднує в собі переваги ринкової, адміністративно-командної і навіть традиційної економіки і тим самим певною мірою усуває недоліки кожної з них або пом'якшує їх негативні наслідки. Змішана економіка – тип сучасної соціально-економічної системи, що складається в розвинених країнах Заходу та деяких країнах, що розвиваються на стадії їх переходу до постіндустріального суспільства. Змішана економіка має багатокладний характер, її основу складає приватна власність, що взаємодіє з державною власністю. Вплив держави на економіку відбувається за двома головними напрямками – через державний сектор та за допомогою впливу на процеси функціонування приватного сектора економіки за допомогою економічних інструментів (державне регулювання економіки). Мета держави –

Зазначені гарантії складають відповідну систему і разом, у сукупності, забезпечують систему прав і свобод людини і громадянина. Усі можливі гарантії забезпечення реалізації прав та свобод людини і громадянина прийнято поділяти на загально-соціальні (загальні) та власне правові, юридичні (спеціальні).

До загально-соціальних гарантій відносять наступні: ідеологічні, політичні, економічні, власне соціальні, організаційні. Ті чи інші загальні гарантії завжди є пріоритетними у сфері реалізації відповідної групи прав людини і громадянина.

Правові (юридичні) гарантії реалізації прав та свобод людини і громадянина, до яких відноситься і юридична відповідальність – це встановлені державою із наданням їм формальної (юридичної) обов'язковості принципи та норми, які забезпечують здійснення зазначених прав та свобод шляхом належної регламентації порядку їх здійснення, а також їх охорони і захисту.

А. Олійник зазначає, що розуміння захисту прав і свобод людини та громадянина включає в себе категорії забезпечення, гарантування та здійснення суб'єктивного права. На думку автора, забезпечення конституційних свобод і недоторканості людини та громадянина в Україні – це створення сприятливих умов для їх здійснення, охорона, захист суб'єктивних свобод від правопорушення, відновлення порушеного права компетентними державними органами чи органами місцевого самоврядування, їх посадовими або службовими особами та об'єднаннями громадян здійснення матеріальних чи процесуальних юридичних засобів [4, с. 153].

Сучасні умови розвитку України, її прагнення приєднання до європейського товариства цивілізованих країн, здійснення таких кроків як ратифікація Європейської конвенції про захист прав і основних свобод людини і відповідних зобов'язань держави є тими основними факторами, які визначають юридичну відповідальність української держави по забезпеченню захисту основних прав і свобод людини і громадянина, створенню засобів та процедур, вироблення відповідних механізмів у цьому напрямку.

Література

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – С. 141.
2. Загальна декларація прав людини [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=995_015.
3. Рабінович П.М. Права людини і громадянина: Навч. посіб. / П.М. Рабінович, М.І. Хавронюк. – К.: Атіка, 2004. – 246 с.
4. Олійник А.Ю. Конституційно-правовий механізм забезпечення основних свобод людини і громадянина в Україні: Монографія. / А.Ю. Олійник – К.: Алєґра, КНТ, Центр навчальної літератури, 2008. – 153 с.